

сзотечественници които и молихъ (1) да додатъ въчерта на менежа, защото освѣтъ прѣатели нѣмахъ дръги никой който да ми бждеше стѣшеніе.

Като приготвихъ сичко нѣждно за менежа, часа на 12 $\frac{1}{2}$ (по Тврски) сздрѣженъ отъ тыа мои сзотечественници, и моя доброжелатель отваждами да свършемъ менежа—. Преди да дадемъ и земнемъ прѣстень споредъ както е обичаіатъ. излѣзе сѣціото момиче де ны черпи. Но що да видишъ! челѣкъ на предѣ ми покѣднѣлъ, съ очи хлзтнати до мозака мѣ, съсъ рѣцѣ и крака растрепераны, съ поглѣдъ и пѣхтенъе страшно, съ двѣ дѣмы мойта изгорница прѣличаше на челѣкъ който челѣкъ е изваденъ отъ гробницата, или като челѣкъ комѣто е наближило да взрви на онзи свѣтъ, тѣй цѣото, омаіанъ отъ страшното и жалостното ѣ положеніе непомніа докрѣ цѣо и какъ сѣ свърши менежа ны; но видисѣ че злѣ добрѣ сѣ е свършилъ.

Яко колѣстѣтъ ѣ да ме оставаше безепокоенъ, но надеждѣтъ които господарѣ ми ги подаваше за оздравеніето ѣ ме по отешаваха, цѣото макаръ и да ѣ глѣдахъ въ жалостно положеніе но ѣ мисляхъ за оздравена и съ нестѣрпимостъ очаквахъ въздиганіето ѣ.

Подиръ менѣваніето си останахъ за нѣколко дны въ тоа градъ. За честѣтъ ми слѣдъ три дны имаше праздникъ, времето бѣше хубаво, и мѣтата

(1) защото довчера цѣха да си идатъ на село.